

[Lawaetz]

lovforslag, meget enkelt gående ud på, at man skal ændre på den del af efterlønnen, som erhvervslivet skal bære. Det betyder fremover 985 kr. pr. helårsbeskæftiget. Er det erhvervsfremme? De 1.000 kr., som fagforeningsmedlemmerne skal betale, hvor skal de hente dem? Naturligvis hos deres arbejdsgiver. Det vil sige, at man rask væk og nærmest ad bagdøren belaster hver eneste arbejdsplads med nye udgifter, 2.000 kr. pr. arbejdsplads pr. år. Jeg kalder det ikke erhvervsfremmende.

Når jeg siger: hvor længe skal vi blive ved med at lyve for hinanden, så mener jeg, at man er ført bag lyset. Er det bevidst, eller er det mangel på evner? Da man talte for efterlønsordningen, fik vi fortalt, at der kom 17.000 mennesker på efterløn – det kunne være, det ændrede sig lidt med årene. Realiteten er i dag 57.000 mennesker, og jeg har læst mig til, at man forventer, at vi kommer op på 70.000 mennesker i 1982, stigende med 5.000 om året. Det er den måde, hvorpå man skaber såkaldt beskæftigelse eller med andre ord pynter på sin statistik. Jeg kalder det ikke ærligt; man fortæller ikke befolkningen, hvad sandheden er. Sandheden er, at man med alle kunstige midler har skaffet 100.000–120.000 mennesker væk fra de arbejdsløse kø. Efter min mening en sørgelig løsnings.

Jeg vil slutte, hvor jeg begyndte, og sige: hvor længe skal vi lyve for hinanden? Hvornår kommer man dertil, at man taler ærligt og realistisk om tingene? Når man taler om et bredt samarbejde, må man også vide, at hvis man ønsker at samarbejde med mennesker, der tænker økonomisk og realistisk, så må man holde op med at bilde hinanden en hel masse ind, som man aldrig kan leve op til.

Svend Heiselberg (V):

Da der i 1979 skete en valutakursjustering, der kunne have givet dansk landbrug en økonomisk fordel, pålagde folketingets flertal landbruget en særskat som julegave. Nu er der så igen sket en kursjustering, men denne gang vil det give et tab for dansk landbrugs eksport på måske 250 mill. kr., fordi afgifterne ved eksporten til Tyskland stiger fra 3,2 pct. til 8,3 pct., hvilket betyder, at vi er kommet længere bort fra gennemførelsen af et

fælles prisniveau for landbrugsvarerne i EF. Hvis der ikke sker en hurtig tilpasning af de positive monetære udligningsbeløb, vil tysk og hollandsk landbrug få en yderligere konkurrencefordel fremfor Danmark. Derfor vil jeg gerne spørge, om regeringen ved de kommende prisforhandlinger i 1982 vil arbejde for en revaluering af den grønne mark og den grønne gylden?

Efter den handling, der skete i 1979 ved kursjusteringen, må vi vel gå ud fra, at regeringen nu vil give kompensation til landbruget for de tab, der er påført landbruget ved den seneste kursjustering. Jeg håber, jeg kan få et svar fra statsministeren derpå.

Endelig vil jeg også gerne svare hr. Askjær Jørgensen, som jo nu har tilbudt socialdemokratiet fremskridtspartiets loyalitet. Fremskridtspartiet tilbyder nu altså at ville samarbejde med socialdemokratiet. Men dertil vil jeg sige, at det manglede da også bare, for de har jo selv bragt socialdemokratiet til magten både i 1975 og i 1979, så selvfølgelig forpligter det.

Mølgaard (DR):

Blandt de mindre korrekte udsagn fra regeringens og socialdemokratiets side, der i sommer er søgt spredt for at bedre på regeringens renommé, er også myten om, at regeringen opnåede afgørende fremskridt i forhandlingerne med Dansk Undergrunds Consortium om Nordsøolien i kraft af, at regeringen truede med et valg.

Af hensyn til fremtidens historieskrivning og af hensyn til den korrekte regnebrætsopgørelse over denne regerings meriter, som må komme ved et valg, må jeg her klart og utvetydigt punkttere denne ballonmyte – gas er det og intet andet.

Det, der fik gang i forhandlingerne, var ikke valgtrusler, men den omstændighed, at et flertal her i folketingssalen drev regeringen til stejlhed i forhandlingerne og det med en sådan klarhed, at forhandlingsmodparten også forstod situationen. Derved nåedes et trods alt bedre forhandlingsresultat i februar 1981, end regeringen ville have været med til at acceptere i december 1980. Og man kunne såmænd være kommet videre endnu i kraft af et folketingsflertal, hvis bare socialdemokratiet ville have været med, men det ville